

Deskundigen van het openbaar ministerie zijn anders dan deskundigen van de verdediging

Peter J. van Koppen¹

In Nederland is *equality of arms* wat deskundigen in het strafproces betreft nog ver weg. Voor de verdediging is het veel moeilijker om überhaupt een deskundige te mogen inschakelen dan voor het openbaar ministerie, maar als dat dan mag zijn er nog heel wat hordes te overwinnen. Het NRGD heeft daarom een taak om er niet alleen voor te zorgen dat er goede deskundigen zijn, maar ook dat beide kanten in het strafproces zich gelijkwaardig met deskundigen kunnen wapenen.

In onze inquisitoire traditie ligt de nadruk van het strafrechtelijk onderzoek op de voorfase: het werk door de politie en wat daaromheen gebeurt, zoals het deskundigenonderzoek door het Nederlands Forensisch Instituut (NFI) en door de mensen van het Nederlandse Instituut voor Forensische Psychologie en Psychiatrie (NIFP).² Het meeste werk is al gedaan voordat een advocaat zich over de zaak buigt.

In het begin van de opsporing zijn de rechten van de verdachte wat dat betreft nogal beperkt. De verdachte is dan immers vooral onderwerp van onderzoek en niet een actief procesdeelnemer. De advocaat kan aan de officier van justitie verzoeken doen, maar die kan de officier van justitie ongemotiveerd weigeren.

Onder invloed van de beslissingen van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens krijgt ons strafproces steeds meer accusatoire trekken. In dat accusatoire proces

is het beginsel van *equality of arms* belangrijker dan in het inquisitoire systeem.³ Het houdt in dat beide kanten in een proces evenveel mogelijkheden moeten hebben om hun kant van de zaak te presenteren.⁴ Voor Nederland houdt dat in dat, nadat de politie en het openbaar ministerie ruime mogelijkheden hadden in het vooronderzoek, er vooral zorg moet zijn voor de mogelijkheden van de verdediging bij het presenteren van haar kant van de zaak. De verdediging krijgt een steentje meer omdat zij tot dan toe op achterstand stond. Dat geldt in bijzondere mate voor de latere mogelijkheden om deskundigen aan het werk te zetten, omdat zij nogal eens een beslissende invloed kunnen hebben op de uitkomst van de strafzaak. Zo is in het Nederlandse bestel *equality of arms* vooral bedoeld om de verdachte te beschermen tegen de ongebreidelde macht van de Staat, van het openbaar ministerie.

Onder invloed van de beslissingen van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens krijgt ons strafproces steeds meer accusatoire trekken

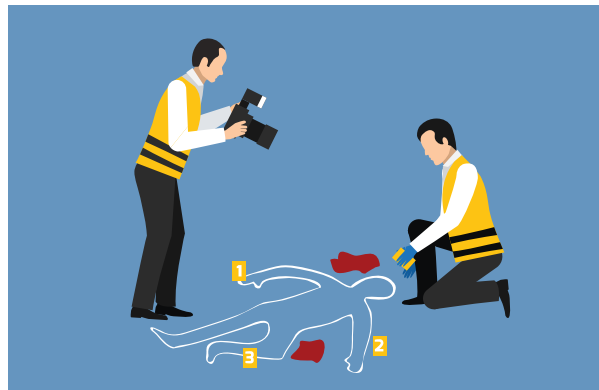

Dat is niet iedereen duidelijk. In een zaak waarin de verdediging mij had gevraagd om te rapporteren over onder meer een bekentenis van de verdachte, zei advocaat-generaal Winfried Korver het volgende. Althans zo staat het in het proces-verbaal van de terechtzitting:

'De status van het rapport [van Van Koppen] is onduidelijk en het is maar de vraag of het aan het dossier moet worden toegevoegd. [...] Het openbaar ministerie was graag betrokken geweest bij de vraagstelling aan Van Koppen in het kader van het beginsel van equality of arms. In hoeverre wordt dit goed gevonden door het hof? In hoeverre raakt dit de rol en taak van de raadsheer-commissaris, nu het openbaar ministerie niet is betrokken geweest bij het doen opstellen van het rapport? We zien ons er nu mee geconfronteerd en we vinden dat onprettig.'⁵

Ik moest hard lachen toen ik dat las. Een advocaat-generaal die klaagt dat het openbaar ministerie te weinig onderzoeksmogelijkheden had. Dat staat in schril contrast met hoe het openbaar ministerie de verdediging betreft bij de vraagstellingen aan de deskundigen. Exemplarisch is daarvoor het NFI. Het openbaar ministerie en de politie houden met de onderzoekers van het NFI zogenaamde Fit-gesprekken; forensische intakegesprekken, waarin wordt besproken welke sporen zullen worden onderzocht en hoe dat zal worden gedaan. Dat is een zinvolle gang van zaken als er bijvoorbeeld een lijk is gevonden en men nog op zoek is naar de dader. Er zijn dan in de regel bijzonder veel sporen die niet alle kunnen worden onderzocht en waarbij het niet zinvol is om alle sporen te onderzoeken. Uiteraard is er dan geen advocaat bij, want die is er nog helemaal niet.

Ook als er al een verdachte is, en dus een advocaat, worden die Fit-gesprekken gehouden buiten de verdediging om. Dat kan ver gaan. In de zaak van de Utrechtse serieverkrachter hebben wij dat op televisie kunnen zien.⁶ In een documentaire zagen wij twee NFI-deskundigen met officieren van justitie en politiemensen aan tafel. De verdachte, Gerard T., was toen allang aangehouden. De advocaten van Gerard T. waren er niet bij. Men besprak niet alleen uitgebreid de sporen, maar de officieren vroegen ook advies aan de NFI-deskundigen hoe kennis over de sporen kon worden ingezet bij het verhoren van Gerard T. Dat het zonder meer in de documentaire werd uitgezonden, betekent dat noch het openbaar ministerie noch NFI de

bezwaarlijke kant van de bespreking zag. Kennelijk vonden zij het een normale gang van zaken. Mijn punt is dat de verdediging, als een verdachte is aangehouden, voor besprekingen met een onafhankelijke deskundige moet worden uitgenodigd. Als de deskundige dat niet doet, verliest hij zijn onpartijdigheid en onafhankelijkheid.

Nu zeggen veel advocaten tegen mij dat zij helemaal niet bij zo'n Fit-gesprek willen zijn. Zij moeten dan, vinden zij, hun processtrategie prijsgeven. Dat is niet een verstandig standpunt, vind ik. Tegenover het eventueel prijsgeven van een processtrategie staat namelijk wel de mogelijkheid om het onderzoek in een vroeg stadium te beïnvloeden.

Er zit voor de verdediging in de regel niets anders op dan om zelf met een deskundige te komen. Daarbij komt zij echter een aantal hordes tegen. Ik bespreek de hordes.

Horde 1: Moet er een contra-deskundige komen?

De eerste horde is de vraag of er überhaupt een contra-deskundige moet worden aangezocht. Dat gaat vooraf aan het vinden en aanstellen van een deskundige. Soms is het evident dat er een tweede rapportage moet komen. Een advocaat vroeg mij bijvoorbeeld om te rapporteren in een zaak waarin eerder een collega-rechtspsycholoog in een rapport schreef dat het verhoor van de getuigen goed was gedaan, want de verhoorders waren gecertificeerd. In zo'n geval is het verstandig toch eens naar die verhoren te kijken, hetgeen de eerste deskundige had nagelaten.

In veel gevallen is het lastig voor de verdediging om te beoordelen of er wel of niet een contra-deskundige moet worden aangezocht. Zonder een contra-expert weet

Auteur

1. Prof. dr. P.J. van Koppen is emeritus hoogleraar Rechtspsychologie aan de Faculteiten der Rechtsgeleerdheid van de Vrije Universiteit Amsterdam en de Universiteit Maastricht. Hij dankt Annelies Vredevelde en Robert Horselenberg voor hun stevige commentaar op een eerdere versie.

Noten

2. Zie bijvoorbeeld J. Leliveld & P.T.C. van Kampen, 'Rechtsbijstand in de voorfase van het strafproces', *NJB* 2013/2191, afl. 37, p.

2604-2609. Zie ook 'Aanwijzing technisch opsporingsonderzoek/deskundigenonderzoek' (2013A011), Bijlage 1 'Onderzoeken die behoren tot de voorfase in het opsporingsonderzoek (niet limitatief)'.

3. W.H.B. Dreissen, *Bewijsmotivering in strafzaken* (diss. Maastricht), Den Haag: Boom 2007, p. 354. Zie ook P.J. van Koppen & S.D. Penrod, 'The John Wayne and Judge Dee versions of justice', in: P.J. van Koppen & S.D. Penrod (red.), *Adversarial versus inquisitorial justice: Psychological perspectives on criminal justice systems*,

New York: Plenum 2003, p. 347-368.

4. 'Het recht om getuigen op te roepen en te (doen) horen wordt beheerst door het principe van equality of arms, en meer algemeen door het recht op een fair trial, gelet op de plaats namelijk artikel 6, waar het recht met betrekking tot het oproepen en horen van getuigen is geregeld.' G.P.M.F. Mols, 'Horen, zien en verklaren: Over getuigen en hun verhoor in het Nederlandse strafproces', in: H. de Doelder & J. Hielkema (red.), *Goed Gezien? Problemen bij identificatie methoden in strafza-*

ken, Arnhem: Gouda Quint 1993, p. 17-32.

5. Advocaat-generaal Wilfried Korver in een strafzaak, zoals geciteerd in het proces-verbaal van de zitting van het Hof 's-Hertogenbosch op 12 augustus 2015. De zaak resulteerde in een arrest: Hof 's-Hertogenbosch 10 mei 2017, ECLI:NL:GHSHE:2017:2006.

6. VPRO 2-Doc-documentaire *De Jacht op de Match*, uitgezonden op 29 mei 2017.

Zonder een contra-expert weet men vaak niet of men een contra-expert nodig heeft

men vaak niet of men een contra-expert nodig heeft. Dat oordeel heeft men ook nodig omdat tegenover de officier van justitie, de rechter-commissaris en de rechtbank moet worden beargumenteerd dat de deskundige van belang is voor het onderzoek.⁷ Rechters hebben de neiging om geen tegenonderzoek toe te laten als de verdediging de deskundige van het openbaar ministerie al heeft kunnen onderwerpen. Maar ook voor het stellen van de goede vragen heeft de advocaat meestal de bijstand van een deskundige nodig.

Nog erger wordt het als moet worden gerapporteerd over rapporten van deskundigen waarin niks staat. Een goed voorbeeld is de zaak die leidde tot het vingerafdruk-arrest, waarin de deskundige alleen had gezegd dat de vingerafdruk van de verdachte matchte met die van de plaats delict, zonder enige verdere uitleg. Rechtbank en hof vonden de vraag van de verdediging om een contra-expertise over een vingerafdruk maar raar en wezen het verzoek af. De Hoge Raad oordeelde echter dat de verdediging na een rapport zonder enige argumentatie een contra-deskundige mocht vragen.⁸ De zaak werd verwezen naar het Hof Den Haag, waar vervolgens de advocaat-generaal dezelfde deskundige vroeg een contra-rapport over zijn eigen rapport te schrijven, zoals die deskundige mij vertelde.

De situatie van het vingerafdrukarrest lijkt sterk op het zogenaamde verkort rapporteren door het NFI. Daarin staat meestal niet meer dan dat het DNA van de verdachte matcht met DNA van de plaats delict. Geen uitleg, geen piekenprofielen, geen laboratoriumresultaten of laboratoriumaantekeningen. We weten dat het matcht omdat de deskundige van het NFI dat zegt. Die bewering kan op geen enkele manier worden gecontroleerd. Dat is vooral een probleem als het over mengprofielen gaat of als er termen worden gebruikt als 'zwak aanwezige kenmerken'. Het NFI wil wel een langere rapportage schrijven, maar alleen als het mag van de officier van justitie.⁹ En die wil dat meestal alleen maar toestaan als de verdediging kan uitleggen waarom het nodig is. Voor het formuleren van die uitleg zijn ten minste de piekenprofielen nodig. Dat levert een fraaie Catch 22 op.¹⁰

Het is bijvoorbeeld onverstandig om een contra-

expert aan het werk te zetten over vingerafdrukken als hij de afdrukken niet zelf kan zien of over DNA als hij niet ten minste de door het NFI gemaakte profielen en laboratoriumaantekeningen heeft. Voor zover ik weet, zijn die spullen in Nederland nog nooit met succes door de verdediging opgevraagd. Een merkwaardige situatie. Het is overigens ook merkwaardig dat de meeste advocaten zich daarover kennelijk niet druk maken.

Voor rechtspsychologische rapportages speelt iets soortgelijks. Voor het beoordelen van verklaringen van getuigen en verdachten is het – ook op grond van de Gedragscode van het Nederlands Register van Gerechtelijk Deskundigen (NRGD) en op grond van de psychogen-tuchtrechtspraak – nodig om de opnames van de verhoren te zien, als die bestaan. Het krijgen van die opnames is voor de verdediging in de meeste gevallen een hele toer. Officieren van justitie weigeren die vaak te verstrekken, soms met de meest wonderlijke argumenten. In een zaak waarin het centrale bewijsmiddel tegen de verdachte van seksueel misbruik bestond uit de verklaring van een kind, wilde de officier van justitie de opnames niet verstrekken vanwege de privacy van het kind. Dat maakte ik al een aantal keren mee, en collega's van mij ook. De officier van justitie wilde dat ook niet als de opnames niet naar de advocaat gingen maar uitsluitend naar de deskundige. Ik schat dat meer dan de helft van mijn rapporten op verzoek van de verdediging nooit werden geschreven omdat ik de opnames van de verhoren niet kreeg.

Horde 2: Het vinden van een eigen deskundige

De tweede horde is het vinden van een deskundige. De grootste groepen deskundigen in Nederland zijn verenigd in het NFI en in het NIFP. Die groepen deskundigen zijn niet toegankelijk voor de advocatuur. Deskundigen van het NIFP willen zelden of nooit voor de verdediging werken, want kennelijk is men bang dat zij dan niet meer mogen werken voor het openbaar ministerie. Dat is natuurlijk de grootste opdrachtgever.

Het NFI doet sowieso niets voor de verdediging. Vrij recent werd er in opdracht van het NFI een rapport geproduceerd over de toekomstige vormgeving van het NFI, onder de welluidende titel *Samen bouwen aan de toekomst van het NFI*.¹¹ Een belangrijk deel van het rapport gaat over samenwerking met, wat in jargon heet, ketenpartners. Dat vreselijke woord 'ketenpartner' komt 89 keer voor in het rapport. En de ketenpartners zijn de politie, het openbaar ministerie en de rechterlijke macht. Het is een merkwaardige set partners waarin er één prominent

ontbreekt: de advocatuur.¹² Het woord advocaat komt in het rapport niet voor. Bij het NFI is men de helft van de procesdeelnemers vergeten, en dat bij wat het meest neutrale en onpartijdige instituut zou moeten zijn in het strafrecht. Daarmee verklaart het NFI zich tot louter een politielaboratorium. Een officier van justitie die ik hoog aansla, zei mij eens in een discussie over de vraag of het

Bij het NFI is men de helft van de procesdeelnemers vergeten, en dat bij wat het meest neutrale en onpartijdige instituut zou moeten zijn in het strafrecht

NFI geheel onafhankelijk moest zijn: Nee, dat moet niet want dan hebben we niet meer onze eigen mensen waaraan we het kunnen vragen. 'Onze eigen mensen', dat zijn geen onafhankelijke deskundigen.

Nu zijn er inmiddels veel afgestudeerden van forensisch-technische opleidingen van de HBO's die zich aanbieden als contra-deskundige. De kwaliteit lijkt erg wisselend en dat doet in het algemeen afbreuk aan het gezag van hun rapportages. Advocaten moeten voor forensisch-technische rapporten terecht in België, Colorado of Timboektoe. Buitenlandse deskundigen willen nogal eens

7. P.T.C. van Kampen, D.V.A. Brouwer, L. van Lent & M.C. van Wijk, *Mind the gap: Modernisering Wetboek van Strafvordering: consequenties voor de verdediging*. Utrecht: Mouton De Boer voor Rechtsstaat en Rechtspleging (WODC-rapport) 2018, p. 123. In die zin ook R.A. Hoving, *Deskundigenbewijs in het strafproces* (diss. Groningen), Nijmegen: Wolf 2017, p. 628-629.

8. Zie HR 8 februari 2005, NJ 2005/514.

9. Zie daarover P.J. van Koppen, 'De tengelhamer en het schedeldak: Over rapportages door het Nederlands Forensisch Instituut', *NJB* 2017/1121, afl. 21, p. 1444-1452 en M.J. Sjerps, A.D. Kloosterman & C.E.H. Berger, 'Over de rapportage van het NFI: Een weerwoord', *NJB* 2017/2140, afl. 40, p. 2945-2951.

10. Vergelijk J. Heller, *Catch 22*, London: Jonathan Cape 1962.

11. Andersson Effers Felix / INK, *Samen*

extreem veel kosten, al was het maar omdat delen van het dossier moeten worden vertaald.

Horde 3: Het aanstellen van een eigen deskundige

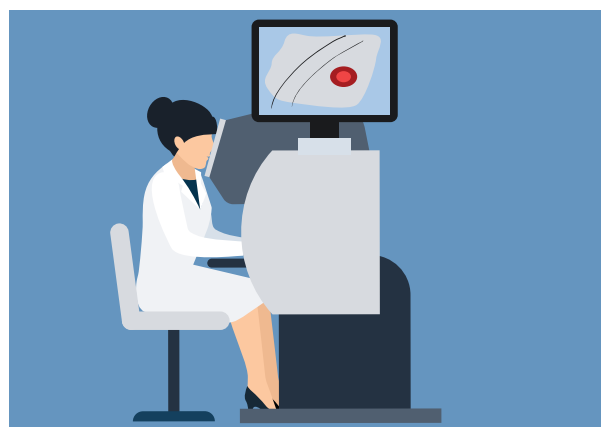
Een derde horde is de aanstelling van een deskundige. Als de verdediging in een vroeg stadium een deskundige wil, moet hij dat vragen aan ... de officier van justitie. Als ik dat Amerikaanse collega's uitleg, dan kijken zij mij meewarig aan. Uit welk raar land komt die Van Koppen toch? De officier van justitie kan dat weigeren als zij vindt dat de deskundige niet in het belang van het onderzoek is. En dat is natuurlijk vrijwel altijd het geval, want de deskundige van het openbaar ministerie heeft al gerapporteerd. Dan zijn er nog de wegen open via de rechter-commissaris en rechtbank, maar dat is in de regel een mijl op zeven en niet bijzonder vaak succesvol voor de verdediging.

Er is in de praktijk gewoonweg een gering recht op tegenonderzoek.¹³

Horde 4: Wie gaat het betalen?

Een belangrijke horde voor de verdediging zijn de kosten. Op veel deskundigengebieden heeft de Nederlandse rijksoverheid, in het bijzonder het Ministerie van Justitie, het monopolie. De contra-expert moet dan in het buitenland worden gehaald. Experts zijn niet goedkoop, maar buitenlandse experts kunnen nog beter rekenen dan wij en overtreffen meestal het tarief van Nederlandse deskundigen. Een rijke cliënt is dan mooi meegenomen. Of een cliënt met een liefdevolle familie of vriendenkring die de pet vullen als hij ermee rondgaat.

Als de verdachte het niet kan betalen, moet de rechter-commissaris of de officier van justitie worden overtuigd. Er daar zit nu net het principiële probleem. Het is

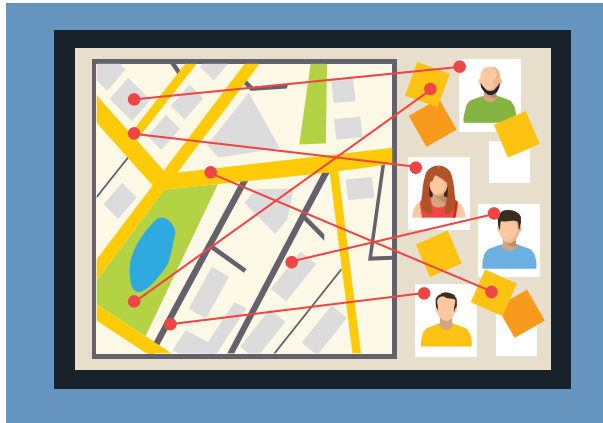

bouwen aan de toekomst van het NFI: *Rapport over de management- en organisatiecultuur bij het Nederlands Forensisch Instituut*, Utrecht: 2017.

12. Er worden in het rapport ook wel andere, minder belangrijke, ketenpartners genoemd, maar dat zijn bijvoorbeeld de Onderzoeksraad voor Veiligheid en universiteiten.

13. Zie daarover M. Rijsburger & M. Malsch, 'Toetsing door de rechter van des-

kundigenbewijs: Is er voldoende tegenpraak?', *Expertise en Recht* 2013, afl. 1, p. 1-8. Zie ook N.J.M. Kwakman, 'De derde weg: Naar maximale onzekerheidsreductie in de materiële waarheidsvinding met behulp van deskundigenbewijs', *Trema* 2008, afl. 8, p. 357-362 en P.W. van der Kruijs, 'Deskundigen in het strafrecht', *Strafblad* 2007, p. 416-422.

geen probleem om uit te leggen dat een rapportage van een deskundige niet deugt, als het gebrek aan kwaliteit voor iedereen kenbaar is. In alle andere gevallen kan dat niet zonder de inbreng van een andere deskundige. In de praktijk is de weg langs de rechter-commissaris of de officier van justitie nogal eens een doodlopende weg. 'Niet in belang van het onderzoek', is dan het oordeel.

Dat argument zie je ook als het in het bijzonder gaat over de rechtspsychologie. Het komt nogal eens voor dat een deskundige over verklaringen van getuigen of verdachten niet wordt toegestaan door de rechter omdat het bij uitstek de taak van de rechter is om dergelijk bewijs te waarderen. Dat argument wordt in dezelfde zaak niet gebruikt als het over DNA gaat, hoewel ook dat bewijs door de rechter moet worden gewaardeerd.

Het werkelijke argument is natuurlijk dat rechters denken dat het beoordelen van verklaringen een simpele opgave is en het beoordelen van DNA ingewikkeld. De vele onjuiste redeneringen die wij tegenkomen in vonnissen en arresten over getuigen laten zien dat rechters verklaringen van getuigen niet altijd goed begrijpen. Zij vertellen zich eerder aan getuigenverklaringen dan aan DNA, zo lijkt het. Zo denken rechters nogal eens dat consistentie van een getuige erop wijst dat een getuige de waarheid spreekt. En dat is slechts een eenvoudige misvatting.¹⁴

Horde 5: we vertrouwen de deskundige van de verdediging niet

De vijfde horde is het vertrouwen in het rapport van de deskundige. Als een advocaat mij vraagt om te rapporteren, is mijn eerste opmerking dat hij wel hetzelfde rapport krijgt als ik zou schrijven in opdracht van de rechter. Dat leidt er overigens niet toe dat de rechter mijn rapport dan ook onafhankelijk vindt. In dezelfde zaak waarover ik hierboven schreef, had advocaat-generaal Winfried Korver ook commentaar op mijn rapport. Hij zei volgens het proces-verbaal van de zitting:

'Van Koppen is door de verdediging benaderd en

heeft dit stuk opgesteld, maar de vraag is wat de status is van dit rapport. Van Koppen is een rechtspsycholoog. Maar is het een deskundige? Hij is niet als zodanig benoemd. Beschikt hij over deskundigheid op het gebied van valse bekentenissen? Volgens mij heeft niemand dat. Zoals bekend heeft Van Koppen er wel boeken over geschreven. De status van het rapport is onduidelijk en het is maar de vraag of het aan het dossier moet worden toegevoegd.'

Het is verstandig om alle deskundigen en hun rapporten kritisch te benaderen, ook als ze in het NRGD-register staan of van een gevestigd instituut komen en ook als ze een lange staat van dienst hebben. Het is verstandig om hun ook kritische vragen te stellen. Er bestaat echter een wantrouwen tegenover deskundigen die door de verdediging zijn aangezocht. En dat is het soort wantrouwen dat niet uitmondt in zinvolle kritische vragen maar in het negeren van goede rapporten.

De huidige situatie in Nederland is dat zowel rechters, officieren van justitie als advocaten zich uitermate dociel opstellen tegenover deskundigen als zij van de gevestigde instituten komen. Dan worden zij zelden of nooit kritisch ondervraagd over hun *credentials*. Dat zou wel moeten. Ook zo'n deskundige en ook een deskundige die in het NRGD-register staat, moet stevig worden ondervraagd. Misschien is hij wel een goede deskundige, maar is hij wel de goede deskundige voor precies dit onderwerp, kan hij er wel zinvol over rapporteren?

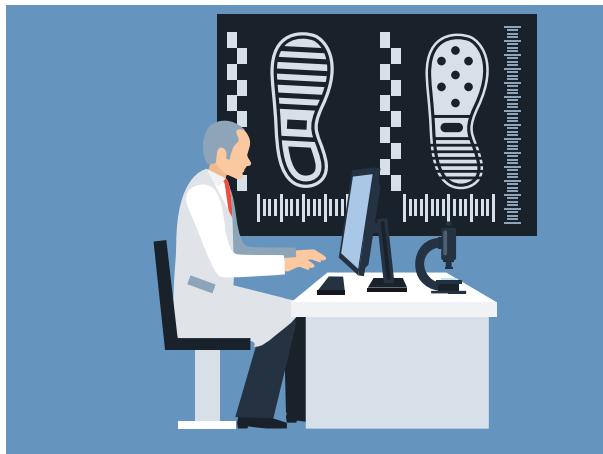

De goede en heldere beantwoording van vragen zou eerder tot vertrouwen moeten leiden dan dat de deskundige in een register staat of van een bekend instituut komt. De rechtbank in Roermond wees bijvoorbeeld een forensisch arts die was aangezocht door de verdediging als deskundige af tegenover een deskundige die was aangezocht door het openbaar ministerie. De OM-deskundige was als arts geregistreerd bij het KNMG en werkte bij het

De huidige situatie in Nederland is dat zowel rechters, officieren van justitie als advocaten zich uitermate dociel opstellen tegenover deskundigen als zij van de gevestigde instituten komen

NFI en de verdedigingsdeskundige was dat allemaal niet.¹⁵ Over de inhoudelijke argumenten die door die deskundige te berde werden bracht, werd zo niet gesproken. En dat is jammer.

Nederland kent, als een van de weinige landen, een instituut dat onafhankelijk deskundigen toetst. Dat is het NRGD. Dat zou ertoe moeten leiden dat het instituut waar de deskundige werkt en de procespartij die hem heeft ingeschakeld er niet meer toe doen bij het accepteren van diens rapport. Een NRGD-deskundige moet zich immers minutieus houden aan de Gedragscode en die schrijft onpartijdigheid voor.

Conclusie

Goede deskundigen in strafzaken zijn onafhankelijk en laten hun oor niet naar de opdrachtgever hangen. Het komt voor dat de deskundige die door de verdediging is aangezocht aanzienlijk onafhankelijker is van de opdrachtgever dan de deskundige van de andere zijde. Onafhankelijkheid is echter slechts een vehikel om ervoor te zorgen dat de goede en de relevante argumenten in een rapport terecht komen en aan de rechter bekend worden.

Realiseert u zich dat de beslissing van de rechter alleen maar beter wordt als hij van zowel het openbaar ministerie als de verdediging de beste en sterkste argu-

menten heeft kunnen wegen. Want al het gedoe over *equality of arms* is uiteindelijk uitsluitend bedoeld om ervoor te zorgen dat er een zo goed mogelijke rechterlijke beslissing uit het proces rolt.

Aan het vertrouwen in deskundigen, aan alle goede deskundigen, kan een register van deskundigen bijdragen. Dat is er bij het NRGD. Het zou echter goed zijn als een instituut als het NRGD actief aan de *equality of arms* zou bijdragen. Het is evident dat het werk van het NRGD de afgelopen ruim tien jaar ervoor heeft gezorgd dat in Nederland de gemiddelde kwaliteit van deskundigen behoorlijk omhoog is gegaan. Daar is het NRGD al druk genoeg mee.

Niettemin vind ik dat het NRGD een activistischer houding zou moeten aannemen. Ik was daar al voorstander van toen ik in het College van het NRGD zat. Ik heb die discussie altijd verloren. Niettemin zou het NRGD het zich ook moeten aantrekken als deskundigheid niet terecht komt op de plekken waar het nodig is en niet wordt ingeschakeld als het nodig is. Het is zonder meer duidelijk dat in Nederland wat deskundigen betreft *equality of arms* nog ver weg is. Het NRGD heeft daarom een taak om er niet alleen voor te zorgen dat er goede deskundigen zijn, maar ook dat beide kanten in het strafproces zich gelijkwaardig met deskundigen kunnen wapenen. •

De beslissing van de rechter wordt alleen maar beter als hij van zowel het openbaar ministerie als de verdediging de beste en sterkste argumenten heeft kunnen wegen

¹⁴. Zie voor meer H. Otgaar, M. Jelicic & H. Merckelbach, 'Het kind als getuige: Enkele misvattingen, *Expertise en Recht* 2014, afl.

1, p. 20-26.

¹⁵. Rb. Roermond 4 maart 2015, *NJFS* 2015/200. Ontleend aan P.T.C. van

Kampen, D.V.A. Brouwer, L. van Lent & M.C. van Wijk, *Mind the gap: Modernisering Wetboek van Strafvordering: conse-*

quenties voor de verdediging (WODC-rapport), Utrecht: Montaigne Centrum voor Rechtsstaat en Rechtspleging 2018, p. 119.